

DAR PROROCTWA – PRZESŁANIE Z NIEBA

Wystarczy otworzyć czternasty rozdział pierwszego *Listu św. Pawła Apostoła do Koryntian*, aby przekonać się, jak ważną rolę odgrywał w pierwszych wspólnotach chrześcijańskich tak zwany **dar proroctwa**. „Starajcie się posiadać miłość – pisze św. Paweł – troszczcie się o dary duchowe, szczególnie zaś o dar proroctwa. Ten [...], kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pokrzepieniu i pociesze. Ten, kto [...] prorokuje, buduje Kościół. Chciałbym, żebyście wszyscy mówili językami – dodaje Apostoł – jeszcze bardziej jednak pragnąłbym, żebyście prorokowali” (1Kor 14, 1–5). Pragnienie św. Pawła nie powinno dziwić. Dar proroctwa, ze względu na ważną rolę, jaką odgrywał w pierwszych wspólnotach chrześcijańskich i dalej odgrywa w Kościele, można bowiem uznać za charyzmat Ducha Świętego w pełnym tego słowa znaczeniu, mając na uwadze fakt, że jeżeli jest autentyczny, rozeznany i potwierdzony przez autorytet Kościoła, stanowi szczególny znak obecności Boga we wspólnocie wierzących.

Czym jest? Dar proroctwa to swoiste przesłanie z nieba – dar, dzięki któremu Bóg przemawiając przez konkretną osobę, kieruje swe słowo do poszczególnych osób lub całej wspólnoty¹. W tak rozumianym proroctwie nie chodzi jednak o przepowiadanie przyszłości, choć zdarza się, że Bóg przekazuje czasem, w taki właśnie sposób, pewne informacje dotyczące zdarzeń mających dopiero nastąpić. Proroctwo nie jest również jakąś nową formą objawienia, a wręcz przeciwnie, zarówno prorokujący, jak i jego przesłanie pozostają całkowicie w służbie aktualnego nauczania Kościoła, opartego na Piśmie świętym i Tradycji. Można więc powiedzieć, że proroctwo ma za zadanie przede wszystkim aktualizować Boże Objawienie w konkretnych momentach życia poszczególnych osób lub wspólnot. Dlatego też, kiedy proroctwo jest głoszone w zgromadzeniu wiernych, posiada potężny wpływ zarówno na sposób prowadzenia ludzi do Boga, jak i na samo indywidualne doświadczenie wiary – na pogłębienie i obudzenie żywej świadomości bliskiej i miłującej obecności Ducha Świętego.

Jak to działa? „Wypowiadanie proroctwa – pisze Steve Clark – jest czymś więcej, niż sytuacją, w której osoba stwierdza coś, co jej po prostu przyszło do głowy i sądzi, że jest to przesłanie od Boga. Prorok otrzymuje specjalne namaszczenie i przynaglenie do mówienia. On jest świadomy tego, że posiada przesłanie od Boga, choć często nie wie, jakie to jest przesłanie, aż do momentu, kiedy faktycznie ulega Bogu i zaczyna mówić”². Spokojnym, pewnym głosem wypowiada w pierwszej osobie słowa, które chwilę wcześniej – a zdarza się, że nawet w tym samym momencie – pojawiają się w jego świadomości pod wpływem działania Ducha Bożego. Prorokujący posiada zazwyczaj w takiej chwili poczucie bliskości oraz chwały przychodzącego Boga i takie też są jego słowa – odsłaniają Bożą miłość, stanowią przesłanie umocnienia, pocieszenia, czasami napomnienia; dotyczą również – gdy są skierowane do konkretnej osoby – ważnych spraw dotyczących jej życia lub życia jej bliskich. Proroctwo bowiem ma służyć nawróceniu oraz rozbudzeniu wiary i powinno pomóc w jeszcze głębszym wszczęciu we wspólnotę Kościoła.

Jak się objawia? Kiedy Bóg przychodzi w darze proroctwa, objawienie jego miłości przyjmuje rozmaite formy³; może więc być konkretnym przekazem słownym, wypowiedzianym przez osobę prorokującą, może też przyjąć postać obrazu pojawiającego się w świadomości którejś z osób posługujących modlitwą – wymaga wtedy jednak krótkiego opisu i wyjaśnienia, zgodnie z natchnieniem udzielonym przez Boga do jego rozumienia. Proroctwo może objawić się również przez cytaty z Pisma Świętego, w postaci gotowych słów, a nawet samych tylko współrzędnych pozwalających odnaleźć dany fragment w Biblii i następnie, odczytać go, jako słowo szczególnie przez Boga namaszczone i adresowane do wspólnoty bądź osoby w danej, konkretnej sytuacji. Zdarza się również tak, że proroctwo pojawia się w świadomości osoby przekazującej owo przesłanie w postaci niezrozumiałych słów (proroctwo w językach), a nawet słów mających swe znaczenie w innym, na przykład starożytnym języku, którego prorokujący nigdy się nie uczył. Takie

1 Por. S. Clark, *Ochrzczeni w Duchu i dary duchowe*, Kraków 1994, s. 108

2 Tamże, s. 109.

3 Por. *Kurs Oazowy Dla Animatora Diakonii Modlitwy*, Katowice-Lublin 1999, s. 123.

proroctwo może i powinno nawet zostać wypowiedziane, ale tylko wtedy, gdy wśród posługujących jest osoba, która, posiadając tak zwany dar tłumaczenia języków, potrafi zrozumieć i oddać sens zasłyszanego przesłania. Wreszcie proroctwo może przybrać także formę pieśni, gestu czy nawet natchnionego tańca, który rodzi się spontanicznie w trakcie spotkania modlitewnego i objawia obecność Ducha Bożego pośród modlących się osób. Ważne jest jednak, aby zawsze, obcując z takim czy innym sposobem manifestowania się daru proroctwa, pamiętać o podstawowym zaleceniu św. Pawła: „Tak więc moi bracia, troszczcie się o łaskę prorokowania i nie przeszkadzajcie w korzystaniu z daru języków! Lecz niech wszystko odbywa się godnie i w należyтым porządku!” (1Kor 14, 39).

Aleksander R. Bańka